

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 388/2014-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. júla 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť I. K., správcu konkurznej podstaty úpadcu P., a. s., zastúpeného advokátom PhDr. Mgr. Petrom Rosputinským, PhD., Advokátska kancelária, Kukučínova 18, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obo 88/2011 z 19. júla 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. novembra 2012 doručená sťažnosť I. K., správcu konkurznej podstaty (ďalej len „sťažovateľ“ alebo „správca“) úpadcu P., a. s., (ďalej len „úpadca“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej

len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práva a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Obo 88/2011 z 19. júla 2012 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v konkurznej veci teraz už úpadcu vedenej Krajským súdom v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 51-24 K 395/97 bol uznesením z 12. februára 1999 vyhlásený na jeho majetok konkurz, pričom sťažovateľ bol ustanovený do funkcie správcu. V označenej konkurznej veci krajský súd uznesením sp. zn. 51-24 K 395/97-Ga zo 6. septembra 2011 schválil konečnú správu o speňažení majetku z konkurznej podstaty a o vyúčtovaní odmeny a výdavkov správcu z 1. júla 2011.

Na základe riadne a včas podaného odvolania konkurzného veriteľa (spoločnosti C., a. s.) proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 51-24 K 395/97-Ga zo 6. septembra 2011 vrátane jeho časti o odmene správcu (ďalej len „konkurzná odmena“) najvyšší súd po preskúmaní veci rozhodol tak, že odvolaním napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Toto uznesenie najvyššieho súdu nadobudlo právoplatnosť 5. septembra 2012.

Sťažovateľ namietané porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a tiež práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru odôvodňuje najmä takto:

«... V konkurze vyhlásenom na majetok Úpadcu som bol ustanovený za správcu... Podľa ustanovenia prvej vety § 8 ods. 3 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZKV“) má správca nárok na odmenu, ktorej výšku i spôsob výpočtu určuje na základe ustanovenia § 71 ZKV príslušným ministerstvom vydaná Vyhláška.

V čase môjho ustanovenia do funkcie správcu... bola výška konkurznej odmeny... určená § 7 ods. 1 Vyhlášky ako „10 % zo sumy uvedenej v § 6 písm. a)“ Vyhlášky.

Vyhláškou č. 389/2001 Z. z. z 26. 9. 2001 platnou a účinnou od 29. 9. 2001 došlo k zníženiu konkurznej odmeny, určeniu spôsobu výpočtu v ustanoveniach § 7 ods. 1 až 3 Vyhlášky a k stanoveniu maximálnej výšky konkurznej odmeny. Zároveň však podľa ustanovenia § 11c ods. 3 Vyhlášky v tomto znení bolo prijaté prechodné ustanovenie, podľa ktorého na odmenu správcov a ich zástupcov sa použijú ustanovenia doterajších predpisov, ak boli súdom ustanovení do funkcie pred nadobudnutím účinnosti tejto vyhlášky.

Teda aj podľa Vyhlášky v znení od 29. 9. 2001 do 7. 10. 2001 sa na výpočet mojej odmeny správcu... mala použiť dovtedajšia právna úprava, t. j. výška mojej konkurznej odmeny mala byť „10% zo sumy uvedenej v § 6 písm. a)“ Vyhlášky.

Napokon vyhláškou č. 398/2001 Z. z. zo 4. 10. 2001 platnou a účinnou od 8. 10. 2001 došlo k zmene § 11c ods. 3 Vyhlášky, a to tak, že „v začatých konaniach, v ktorých k 8. októbru 2001 nebolo skončené prieskumné pojednávanie, sa na odmenu správcov a ich zástupcov použijú § 6 až 9d. Preddavky na odmenu priznané podľa doterajších predpisov sa nevracajú, aj keď presahujú najvyššiu hodnotu odmeny podľa § 7 ods. 1. Právne účinky úkonov, ktoré nastali pred 8. októbrom 2001, zostávajú zachované“.

Táto vyhláška č. 398/2001 Z. z. zo 4. 10. 2001, na rozdiel od vyhlášky č. 389/2001 Z. z., určila nižšiu konkurznú odmenu retroaktívne aj pre správcov, ktorí boli súdom ustanovení do funkcie pred nadobudnutím účinnosti vyhlášky obsahujúcej redukovanú výšku konkurznej odmeny, ak šlo o konkurzné konania, v ktorých nebolo skončené prieskumné pojednávanie k 8. 10. 2001.

... Keďže v Slovenskej republike platí ako ústavný princíp všeobecný zákaz spätného pôsobenia právnych predpisov, ďalej princíp právnej istoty, princíp ochrany dôvery v právny poriadok a princíp ochrany dobromyseľne nadobudnutých práv, rozhodol Krajský súd... Uznesením... ústavne súladným spôsobom o mojich právach a právom chránených záujmoch, t. j. o mojej konkurznej odmene, na základe ustanovenia § 7 ods. 1 Vyhlášky v znení platnom a účinnom do 28. 9. 2001.

Najvyšší súd... však v Uznesení NSSR vyslovil právny názor, že z dôvodu, že v konkurze vyhlásenom na majetok Úpadcu sa 11. 11. 2002 uskutočnilo dodatočné prieskumné pojednávanie, je potrebné aplikovať právnu úpravu platnú a účinnú po 29. 9. 2001 a obsahujúcu redukovaný spôsob určenia konkurznej odmeny správcu. Lenže

takýto spôsob aplikácie práva znamená retroaktívnu aplikáciu právneho predpisu vo vzťahu k môjmu nároku na konkurznú odmenu, t. j. na moje práva a právom chránené záujmy.

Ako správca... som od môjho ustanovenia do funkcie... vykonával funkciu... v dobrej viere, že výkon mojej funkcie... bude ohodnotený podľa právnych predpisov platných a účinných ku dňu môjho ustanovenia do funkcie..., ako mi to zaručoval princíp právneho štátu obsiahnutý v Ústave Slovenskej republiky.

Tvrdím, že v právnom štáte garantujúcom spravodlivé súdne konanie a poskytujúcom súdnu ochranu všetkým osobám nie je možné pripustiť zníženie konkurznej odmeny správcovi so spätnou platnosťou. Práva nadobudnuté správcom podľa právnej úpravy rozhodnej v čase jeho ustanovenia do funkcie nesmú byť v právnom štáte retroaktívne zmenené v jeho neprospech, a to ani Najvyšším súdom...»

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie takto rozhodol:

„1. Základné právo I. K... na súdnu a inú právnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obo 88/2011 z 19. 7. 2012 porušené boli.

2. Zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obo 88/2011 z 19. 7. 2012 a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť trovy právneho zastúpenia I. K... vo výške 323,50 €, a to do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet advokáta PhDr. Mgr. Petra Rosputinského, PhD...“

Sťažnosť sťažovateľa bola v súlade s rozvrhom práce ústavného súdu v znení platnom v čase jej doručenia pôvodne pridelená sudcovi Jurajovi Horváthovi, ktorému uplynulo funkčné obdobie 4. júla 2014. Následne bola vec 14. júla 2014 v súlade s dodatkom č. 1 k rozvrhu práce ústavného súdu na obdobie 1. 3. 2014 – 28. 2. 2015 pridelená novému sudcovi spravodajcovi – sudcovi Ladislavovi Oroszovi. Z uvedeného

dôvodu sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval senát v zložení, ktoré je uvedené v záhlaví tohto uznesenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podstatou sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, podľa ktorého uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obo 88/2011 z 19. júla 2012, ktorým zrušil uznesenie krajského súdu sp. zn. 51-24 K 395/97-Ga zo 6. septembra 2011 o schválení konečnej správy o speňažení majetku z konkurznej podstaty a o vyúčtovaní odmeny a výdavkov správcu, došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ predovšetkým namieta, že pokiaľ najvyšší (odvolací) súd zrušil označené uznesenie krajského (prvostupňového) súdu okrem iného z dôvodu, že v danej konkurznej veci mala byť konkurzná odmena správcu určená v zmysle § 6 písm. a) v spojení s § 7 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) č. 493/1991 Zb., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona o konkurze a vyrovnaní (ďalej len „vyhláška“) v znení účinnom od 29. septembra 2001, s poukazom na § 11c ods. 3 vyhlášky v znení jej novely vykonanej vyhláškou ministerstva č. 398/2001 Z. z., ktorá je účinná až od 8. októbra 2001, tak založil príslušnú časť napadnutého uznesenia na právnom názore, ktorý je v rozpore s princípom zákazu retroaktivity právnym noriem ako jednej zo záruk právneho štátu.

Sťažovateľ teda namieta, že v dôsledku ústavne nekonformnej aplikácie označených ustanovení vyhlášky sa mu arbitrárnym spôsobom spätne odníma právo na konkurznú odmenu podľa kritérií účinných v čase, kedy bol do funkcie správcu (uznesením krajského súdu sp. zn. 51-24 K 395/97 z 12. februára 1999, pozn.) ustanovený a ktoré boli pre výpočet odmeny správcov ekonomicky výhodnejšie.

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou v prvom rade považuje za potrebné uviesť, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tvoria obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné tiež pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach

a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať rozhodnutie všeobecného súdu len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00).

Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je v sťažovateľom namietanej časti odôvodnené takto:

„... K odvolaniu... v časti týkajúcej sa vyúčtovania odmeny správcov konkurznej podstaty Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné. Súd prvého stupňa nesprávne priznal odmenu podľa ustanovení vyhlášky č. 493/1991 Zb. v znení účinnom do 07. 10. 2001 a odvolal sa nemožnosť aplikácie ustanovenia § 11 ods. 3 vyhlášky č. 398/2001 s tým, že došlo k strate jej účinnosti. Uznesenie Ústavného súdu č. PL. ÚS 14/29-14 zo dňa 08. 12. 2010 č. l. 3773, ktorým zastavil konanie o vyslovenie nesúladu uvedeného ustanovenia nemá vplyv na skutočnosť, že v danom konaní treba v zmysle doterajšieho ustanovenia § 206 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. použiť doterajšie právne predpisy, to jest vyhlášku č. 493/1991 v znení účinnom do 08. 10. 2001, nakoľko v danej veci na deň 11. 11. 2002 bol nariadené dodatočné prieskumné pojednávanie...“

V nadväznosti na citované ústavný súd konštatuje, že aj keď napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nie je v predmetnej veci konečné, v ňom vyslovený právny názor najvyššieho súdu týkajúci sa spôsobu určenia konkurznej odmeny sťažovateľa, v (následnom) konaní pred krajským súdom pre jeho záväznosť nijako nemožno zmeniť (zvrátiť), a to ani s poukazom na prípadnú zmenu skutkových zistení (sumy tvoriacej základ pre určenie konkurznej odmeny, pozn.). Naopak, právny názor vyslovený najvyšším súdom vopred determinuje konečné rozhodnutie v predmetnom konkurznom konaní v časti týkajúcej sa odmeny správcu, a preto neexistujú dôvody na odmietnutie sťažnosti pre jej neprípustnosť, príp. nedostatok právomoci ústavného súdu.

Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní sústredil na posúdenie, či existujú dôvody na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej za zjavne neopodstatnenú považuje sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Podľa § 71 písm. c) zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení účinnom v rozhodujúcom období (ďalej len „zákon o konkurze“) ministerstvo vydá všeobecne záväzný právny predpis, v ktorom ustanoví podrobnosti o zoznamoch správcov... osobitných správcov... a o ich odmene...

Podľa § 6 písm. a) vyhlášky v znení účinnom do 28. septembra 2001 základ pre určenie odmeny správcu... tvorí suma, ktorá bola v konkurze získaná speňažením konkurznej podstaty, a suma určená na uspokojenie veriteľov, ktorá bola získaná pri výkone funkcie správcu.

Podľa § 7 ods. 1 vyhlášky v znení účinnom do 28. septembra 2001 konkurzná odmena je 10 % zo sumy uvedenej v § 6 písm. a), najmenej však 50 000 Sk.

Podľa § 7 ods. 1 vyhlášky v znení účinnom od 29. septembra 2001 konkurzná odmena je pri dosiahnutí základu na určenie odmeny uvedeného v § 6 písm. a)

do 100 000 Sk	25 000 Sk,
od 100 000 Sk do 10 000 000 Sk	25 000 Sk
a 150 Sk za každých začatých 1 000 Sk,	

od 10 000 000 Sk do 600 000 000 Sk	1 510 000 Sk
a 120 Sk za každých začatých 10 000 Sk,	
od 600 000 000 Sk	8 590 000 Sk
a 100 Sk za každých začatých 100 000 Sk,	
najviac však 10 000 000 Sk.	

Podľa § 11c ods. 3 vyhlášky v znení vyhlášky ministerstva č. 389/2001 Z. z., ktorou sa mení a dopĺňa vyhláška (ďalej len „vyhláška č. 389/2001 Z. z.“) účinnom od 29. septembra 2001 do 7. októbra 2001 na odmenu správcov a ich zástupcov sa použijú ustanovenia doterajších predpisov, ak boli súdom ustanovení do funkcie pred nadobudnutím účinnosti tejto vyhlášky.

Podľa § 11c ods. 3 vyhlášky č. 398/2001 Z. z. účinnej od 8. októbra 2001 v začatých konaniach, v ktorých k 8. októbru 2001 nebolo skončené prieskumné pojednávanie, sa na odmenu správcov a ich zástupcov použijú § 6 až 9d. Preddavky na odmenu priznané podľa doterajších predpisov sa nevracajú, aj keď presahujú najvyššiu hodnotu odmeny podľa § 7 ods. 1. Právne účinky úkonov, ktoré nastali pred 8. októbrom 2001, zostávajú zachované.

V zmysle § 208 bodu 3 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinnom od 1. januára 2006 (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“) sa okrem iného zrušuje aj vyhláška v znení jej noviel, t. j. vyhlášky ministerstva č. 358/1996 Z. z., ktorou sa mení a dopĺňa vyhláška, vyhlášky ministerstva č. 21/1998 Z. z., ktorou sa mení a dopĺňa vyhláška v znení vyhlášky ministerstva č. 358/1996 Z. z., a vyhlášky č. 389/2001 Z. z.

Zo sťažnosti možno nepriamo vyvodit', že sťažovateľ vo svojej podstate namieta neústavnosť § 11c vyhlášky v znení vyhlášky č. 398/2001 Z. z., t. j. v znení účinnom od 8. októbra 2001. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že v zmysle čl. 125 ods. 1 písm. b) ústavy právomoc rozhodovať o súlade nariadení vlády, všeobecne záväzných právnych predpisov ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy (vrátane

vyhlášok, pozn.) s ústavou, ústavnými zákonmi, medzinárodnými zmluvami a so zákonmi, je vyhradená výlučne ústavnému súdu, a nie všeobecným súdom. Túto právomoc ale ústavný súd v súlade s čl. 131 ods. 1 ústavy vykonáva v pléne a len v rámci konania o súlade právnych predpisov, t. j. senát ústavného súdu nie je v konaní o sťažnosti sťažovateľa podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený preskúmať súlad namietaného ustanovenia § 11c vyhlášky v znení vyhlášky č. 398/2001 Z. z., a preto musí (tak ako iné orgány verejnej moci) vychádzať z prezumpcie ústavnosti označeného ustanovenia vyhlášky.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej „každé konanie pred ústavným súdom možno začať len ako samostatné konanie a len na návrh oprávnených subjektov, a preto žiadne z nich nemôže tvoriť súčasť iného druhu konania pred ústavným súdom a na základe jeho vlastného rozhodnutia. Ústavná a zákonná úprava konaní pred ústavným súdom ich preto koncipuje výlučne ako samostatné konania a nepripúšťa možnosť uskutočniť ich aj v rámci a ako súčasť iného druhu konania (konaní) pred ústavným súdom“ (II. ÚS 66/01, tiež II. ÚS 184/03, III. ÚS 184/06, IV. ÚS 314/07). Z citovaného okrem iného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemôže ústavný súd uplatniť právomoc, ktorou disponuje v konaní o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ústavy. Záver vyplývajúci z citovaného právneho názoru má nesporne aj ústavnú relevanciu, a to zvlášť v prípadoch, ak by sa v konaní, ktoré patrí v zmysle čl. 131 ods. 2 ústavy do pôsobnosti senátu ústavného súdu, mala uplatniť právomoc, ktorú ústava zveruje do pôsobnosti pléna (čl. 131 ods. 1 ústavy), čo je aj prípad sťažovateľky. Aj ústavný súd je totiž viazaný čl. 2 ods. 2 ústavy, a preto si senát ústavného súdu nemôže v rozpore s ústavnou úpravou aťahovať právomoc pléna ústavného súdu, a to ani vtedy, ak by to v okolnostiach prípadu mohlo byť v prospech ochrany základných práv a slobôd (porovnaj IV. ÚS 50/2010).

Pre úplnosť ústavný súd pripomína, že predmetom konania vedeného pod sp. zn. PL. ÚS 4/2013 iniciovaného krajským súdom bolo aj preskúmanie súladu § 11c vyhlášky v znení vyhlášky č. 398/2001 Z. z. s označenými ustanoveniami ústavy a čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru. Tento návrh krajského súdu však ústavný súd uznesením z 13. marca

2013 zamietol, a preto naďalej platí prezumpcia ústavnosti označeného ustanovenia vyhlášky, ktorou bol viazaný najvyšší súd pri vydávaní napadnutého uznesenia, a je ňou viazaný aj senát ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľa.

Za daných okolností nemá ústavný súd relevantné dôvody na spochybnenie ústavnosti právneho záveru najvyššieho súdu založeného na požiadavke aplikácie § 11 ods. 3 vyhlášky v znení účinnom od 8. októbra 2001 na odmenu sťažovateľa ako správcu v predmetnom konkurznom konaní. Tento právny záver nemožno totiž považovať za arbitrárny, prípadne zjavne neodôvodnený. Z príslušnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nevyplýva podľa názoru ústavného súdu jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

Najvyšší súd v nadväznosti na platnú právnu úpravu a zistený skutkový stav svoj právny záver síce stručne, ale akceptovateľným spôsobom odôvodnil, keď uviedol, že vzhľadom na skutočnosť, že v konkurznej veci úpadcu prieskumné pojednávanie nebolo k 8. októbru 2001 skončené (dodatočné prieskumné pojednávanie sa konalo 11. novembra 2002, pozn.), nemožno sťažovateľovi priznať konkurznú odmenu vo výške 10 % zo základu pre jej určenie, teda tak, ako ju sťažovateľovi priznal krajský súd uznesením sp. zn. 51-24 K 395/97-Ga zo 6. septembra 2011.

Vo vzťahu k už uvedenému ústavný súd ešte dodáva (bez ambície vysloviť meritórny záver o ústavnosti rozoberaného ustanovenia vyhlášky, pozn.), že sťažovateľovi nárok na konkurznú odmenu v konkrétnej výške nevznikol v čase ustanovenia do funkcie, ale tento mu vzniká (vznikol) až schválením konečnej správy o speňažovaní majetku z konkurznej podstaty a v jej rámci aj vyúčtovania samotnej konkurznej odmeny a výdavkov správcu (§ 29 zákona o konkurze), preto ak táto podľa právneho názoru najvyššieho súdu s poukazom na ustanovenie § 11c ods. 3 vyhlášky v znení účinnom od 8. októbra 2001 má byť sťažovateľovi priznaná podľa kritérií v zmysle ustanovenia § 7 ods. 1 vyhlášky v jej znení účinnom od 29. septembra 2001, ktoré sú oproti pôvodným kritériám (normám) pre určenie konkurznej odmeny právne relevantných v čase, kedy bol

sťažovateľ do funkcie správcu ustanovený, síce ekonomicky menej výhodné, nemožno tento právny názor považovať za arbitrárny.

Ústavný súd považuje za relevantnú aj skutočnosť, že konkrétna výška konkurznej odmeny nie je závislá len od samotných kritérií na jej určenie, ale aj ďalších okolností, a to najmä od rozsahu a charakteru majetku patriaceho (neskôr zapísaného) do konkurznej podstaty, od výsledkov prípadných excidančných konaní (o jeho vylúčenie z konkurznej podstaty, pozn.) a v neposlednom rade od celkového výťažku získaného jeho speňažením, ktoré takisto v čase ustanovenia sťažovateľa do funkcie správcu nebolo možné s plnou určitosťou predvídať a ktoré jeho očakávanie z hľadiska budúcej konkrétnej výšky (sumy) konkurznej odmeny tiež relativizujú. Navyše, v zmysle druhej vety § 11c ods. 3 vyhlášky v znení účinnom od 8. októbra 2001 preddavky na konkurznú odmenu priznané podľa doterajších predpisov sa nevracajú, aj keď presahujú najvyššiu hodnotu odmeny podľa § 7 ods. 1 vyhlášky.

Ústavný súd nemá dôvod spochybňovať v tomto konaní tvrdenie, že § 11c ods. 3 vyhlášky v znení účinnom od 8. októbra 2001, aplikáciou ktorého sa pre výpočet konkurznej odmeny majú použiť kritéria v zmysle § 7 ods. 1 vyhlášky v jej znení účinnom od 29. septembra 2001, má prvky tzv. nepriamej retroaktivity (majúcej pôvod v normotvorbe), ktorá je ale inak za splnenia určitých podmienok aj podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu z ústavného hľadiska v zásade prípustná (pozri PL. ÚS 28/00, PL. ÚS 25/05, PL. ÚS 67/07). Bez ohľadu na uvedené ústavný súd aj na tomto mieste opätovne pripomína, že je v tomto konaní viazaný prezumpciou ústavnosti označeného ustanovenia vyhlášky.

Za daných okolností ústavný súd považuje právny záver najvyššieho súdu vyslovený v napadnutom uznesení z ústavného hľadiska za akceptovateľný a udržateľný a v nadväznosti na to konštatuje, že medzi namietanou časťou uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obo 88/2011 z 19. júla 2012 a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie

reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obo 88/2011 z 19. júla 2012. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. júla 2014